

NAGY GÁBOR

EGY VÁROS A TEJÚT ALATT...

Van egy város a Tejút alatt, mely Európa egyik kulturális központja, ahol falai között jól megfér a temperamentumos spanyol, a precíz német, a büszke francia, a nagyhangú amerikai, a cizellált angol s a kedves koreai. Egy város, ahol már az első nap a nevedet kiáltják a főtéren. Egy város, ahol minden sarkon egy baráttal futsz össze.

Ez a város: Santiago de Compostela.

Santiago de Compostela 35 km-re az Atlanti-óceán partjától helyezkedik el Spanyolország Galícia nevű tartományában. 2000-ben Európa kulturális fővárosa volt, mely a keresztény világ harmadik legjelentősebb zarándokhelye a Szentföld és Róma mellett.

A keresztény hagyomány szerint ide temették el idősebb Szent Jakab hamvait. A 11. századtól zarándokok százai keresték fel Szent Jakab sírját Európa minden szegletéből, hogy leróják kegyeletüket. A zarándokok által kitaposott útból lett az évszázadok alatt a mára már híres Szent Jakab-zarándokút, vagy közismertebb nevén az El Camino (az út).

A mintegy 800 km hosszú zarándokút Franciaországból indulva halad Spanyolországon keresztül egészen Santiago de Composteláig. Minden évben zarándokok ezrei húznak túracipőt, s indulnak el a világ minden tájáról, hogy megtegyék a Composteláig vezető hosszú utat.

2010 januárjában jött egy isteni sugallat, hogy útra kellene kelni. Nem tudnám pontosan leírni, hogy mi indított útnak. Nem voltam sem túlnál túl hitbuzgó katolikus, sem egy kifejezetten túrázó alkat, mégis azt éreztem, hogy mennem kell.

Az ötletet döntés, a döntést a készülődés hosszú évei követték. Az akkori barátnőmnek, ma már feleségem s gyönyörű kislányom édesanyjának meséltem a Camino-ról, s kifejtettem, hogy mindenképpen menni szeretnék. Erre ő teljes lelki nyugalommal azt felelte: „oké, menjünk”.

2013. július 5-én indultunk útnak a budapesti repülőtérről. Ezt egy rövid vonatkozás követte Párizsból Bayonne-ba, majd Bayonne-ból Saint-Jean-Pied de Port-ba.

A megközelítőleg 800 km-es utat egy hónap alatt tettük meg. Naponta körülbelül 26-30 kilométert gyalogoltunk.

Amíg élek, nem felejttem el azt a pillanatot, amikor megérkeztünk a Praza de Obradorio-ra és először megpillantottuk a Szent Jakab katedrális hatalmas barokk homlokzatát. A földöntúli boldogság, torokszorító szomorúság, üresség és meghiúsultság vegyes keveréke futott végig rajtam, ahogy felnéztem az előttem tornyosuló katedrálisra. Ebből a révült állapotomból rántott vissza a jelenbe Simon, caminós lengyel barátom, aki a tér közepéről integetett nekünk egy csoport zarándokkal. Az örömünk leírhatatlan volt, öleltük, szorítottuk egymást. Itt, az otthonunktól több ezer kilométerre egy idegen városban, idegen kultúrában barátokra leltünk. Mi is csatlakoztunk Simonhoz és csapatához, s a következő percben már mi is integettünk a következő beérkező zarándokoknak. 11 órára egy kb. 40 fős baráti társasággá dagadtunk. Voltak zarándokok, akikkel már találkoztunk az úton, voltak, akiket ott ismertünk meg, és voltak olyanok is, mint Simon, akivel többé-kevésbé együtt tettük meg az egész utat.

A kis társasággal mentünk el a déli szentmisére, amit a zarándokokért mutatnak be minden nap, s felolvassák az aznap beérkezett nemzetek listáját. Melyik nemzetből hányan érkeztek meg Santiagóba az adott napon. Itt ért minket a következő meglepetés. A miséző papok gyűrűjében megláttuk Joe atyát Ugandából, akivel többször találkoztunk az úton és jó barátságot kötöttünk.

Santiago de Compostela örökre a szívembe égett, ahogy a többi zarándoknak is. Ellenben, ahogy a régi mondás tartja: „nem a cél a fontos, hanem az út” – s ez a Camino esetében hatványozottan igaz. A Camino-t egyesek az élethez szokták hasonlítani, ami tele van kalanddal, veszéllyel, izgalommal, fáradsággal, fájdalommal, mégis egy hatalmas tapasztalás, ahogy az élet maga is.